

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 5359/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

העותרת: לביא, זכויות אזרח, מינהל תקין ועידוד התיישבות

נגד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה
2. פרקליט המדינה
3. ח"כ בני גנץ
4. דורון כהן
5. המימד החמישי אחזקות – בפירוק

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותרת: עו"ד יצחק בם

בשם המשיבות 1-2: עו"ד רנאד עיד

בשם המשיב 3: עו"ד ערן מרינברג; עו"ד שמעון בראון

בשם המשיב 4: בעצמו

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. במוקד העתירה שלפנינו עומד דו"ח מיוחד של מבקר המדינה מיום 27.3.2019 שעניינו מערך הרכש במשטרת ישראל (להלן: דו"ח המבקר). לטענת העותרת, דו"ח המבקר מעלה חשד לקבלת דבר במרמה על ידי המשיבה 5, חברה ששמה המימד החמישי אחזקות, המצויה כעת בהליכי פירוק (להלן: החברה), במסגרתה של התקשרות שבינה לבין המשטרה (להלן: הפרשה). המשיבים 3 ו-4, ח"כ בני גנץ ומר דורון כהן, החזיקו במשרות בכירות בחברה בזמנים הרלבנטיים לפרשה.

2. העותרת מציגה עצמה כעמותה ציבורית הפועלת, בין היתר, לקידום נורמות של ניקיון כפיים וטוהר המידות בשירות הציבורי. היא מבקשת כי נוציא צו על תנאי שיוורה למשיבים 1-2, האמונים על מערכת אכיפת החוק והתביעה הפלילית במדינת ישראל, (להלן, לשם קיצור: הפרקליטות) לבוא וליתן טעם מדוע לא יורו לפתוח בחקירה פלילית נגד החברה והמשיבים 3-4. לחלופין, מבקשת העותרת מאתנו כי נורה לפרקליטות לבוא וליתן טעם מדוע לא השיבה עד כה לפניותיה בנושא.

3. הפרקליטות טוענות כי עלינו לדחות את העתירה על הסף. לדבריה, דו"ח המבקר איננו קביל כראיה בהליך משפטי או משמעתי (ראו סעיף 30(א) לחוק מבקר המדינה [נוסח משולב], התשי"ח-1958). הפרקליטות מוסיפה וטוענת, כי ביום 22.10.2019, היא קיבלה ממושרד מבקר המדינה חומרים שימשוה בבדיקת ההיבטים הפליליים של הפרשה, אשר הופקדה בידי המשנה לפרקליט המדינה לעניינים פלילים. בנסיבות אלה, סבורה הפרקליטות כי העותרת קיבלה את מבוקשה וכי עתירתה מיצתה את עצמה. לצד טענות אלו, מדגישה הפרקליטות את קיומו של שיקול דעת רחב שמסור לה בענייני אכיפת החוק הפלילי ואת הכלל שמחייבנו לצמצם את התערבותנו בהחלטותיה בכגון דא.

4. גם המשיב 3 הגיש את תגובתו לעתירה. לטענתו, עתירה זו נגועה בחוסר תום-לב ואינה אלא ניסיון פסול להכפיש את שמו כפוליטיקאי ואיש ציבור ולעשות הון פוליטי על חשבוננו.

5. לאחר קבלת עמדתה של הפרקליטות, ביקשתי מהעותרת לעדכננו האם עודנה עומדת על עתירתה. בהודעת העדכון שלה, הלינה העותרת על התנהלות הפרקליטות והסחבת בבדיקת הפרשה; הביעה את חששה כי הפרשה לא תטופל במהירות הראויה; וביקשה כי נדון בעתירתה לגופה או, לחלופין, נדרוש מהפרקליטות להודיע על מועדו המשוער של סיום הבדיקה.

6. סבורני, כי משקיבלה העותרת את מבוקשה, עתירתה התייתרה ודינה להידחות על הסף (ראו למשל: בג"ץ 1181/03 אוניברסיטת בר-אילן נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד סד(3) 204, 232 (2011)). לא מצאתי מקום להיענות לבקשת העותרת לחייב את הפרקליטות לקבוע לעצמה סד זמנים לבדיקת הפרשה. הפרקליטות היא רשות עצמאית שבידיה מופקד שיקול דעת מקצועי רחב בכל הנוגע לאופן ניהולם של הליכים פליליים. הלכה היא עמנו כי בהפעלתו של שיקול דעת כזה רשאים אנו להתערב במקרים חריגים בלבד, כאשר החלטת הפרקליטות והעומד בראשה לוקה בשיקולים זרים, בשרירות

בחוסר תום לב או בחוסר סבירות קיצוני (ראו למשל: בג"ץ 1019/15 פלוני נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי, פסקה 10 והאסמכתאות הנזכרות שם (14.7.2015); בג"ץ 8049/16 אלון נ' פרקליטות המדינה, פסקה 7 (6.3.2017); בג"ץ 9018/17 טביש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 36 (26.11.2018); וכן בג"ץ 4267/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל בע"מ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 6 והאסמכתאות הנזכרות שם (24.7.2017)). במקרה דכאן, פגמים כאמור אינם בנמצא.

7. העתירה נדחית אפוא. לפנים משורת הדין, לא נחייב את העותרת בהוצאות.

ניתן היום, ל' בחשון התש"ף (28.11.2019).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט